

Finské perfektum a jeho překlady v paralelním korpusu

Markéta Sovová vypracovala bakalářskou práci kontrastivního charakteru, v níž se pustila do rozkrývání způsobu překladu finského perfekta v češtině. Jako materiálovou základnu využila autorka jádro finsko-české části paralelního korpusu *InterCorp*. Toto téma je jistě přínosné a v páru finština – čeština málo zkoumané, jakkoliv se problém překladu perfekta poměrně hojně zkoumá u jiných jazyků (např. angličtiny, němčiny či francouzštiny), jak dokazují mj. desítky diplomových či bakalářských prací uvedených v katalogu knihovny FF UK.

Práce má kromě Úvodu a Závěru tři hlavní kapitoly. Jejich rozložení je ale dost nevyvážené a i vnitřní dělení kapitol je někdy trochu zavádějící (kap. 2.3 je např. nazvaná Systém slovesných časů, pod ní je ovšem zařazena kap. 2.3.4 Slovesný rod či 2.3.5 Slovesný způsob). Dlouhá Teoretická část (kap. 2) představuje systém finských a českých slovesných časů, zvláštní pozornost je pochopitelně věnována perfektu, které je hlavním předmětem BP. Zatímco systém finských časů autorka pojednává snad až příliš obsáhle na 12 stranách (!), českému věnuje necelé dvě strany. Při sémantické klasifikaci typů perfekta se opírá o práci Larjavaary (2007), kterou se pak sama pokusila aplikovat na zkoumané věty. Je otázka, nakolik byla tato snaha smysluplná, sama autorka přiznává na s. 30, že „mnohdy se jednotlivé typy perfekta překrývají“.

Nejasné je také členění stručné třetí části věnované Materiálu a metodologii, do níž by bylo vhodné zařadit aspoň počáteční kapitolu následující části 4., která se výslovně zabývá zpracováním korpusových dat. Metodologicky problematické je převádění záporných vět na kladné, protože pak se ztrácí jeden z nejcennějších přínosů korpusového materiálu – jeho autentičnost.

Přestože v Úvodu M. Sovová předpokládá, že „při překladu finského perfekta bude čeština využívat množství různých jazykových prostředků“ (s. 9), při samotné analýze se bohužel věnovala zejména popisu použitých slovesných časů. Kategorie lexikální ekvivalent a ostatní, byť tvoří pouze 3, resp. 2% vzorku, by si zasloužily podrobnější rozbor než několik řádek (s. 44). V závěru Analýzy, v kap. 4.3, BP naznačuje, kterým směrem by se dalo ještě postupovat, když se velmi krátce, a bohužel bez uvedení většího množství příkladů, věnuje příslovečným určením času, která se vyskytovala ve zkoumaném vzorku. Hlubší rozbor adverbíále však (zřejmě z časových důvodů?) zůstal mimo rámec práce. Příloha obsahuje seznam beletristických děl, z nichž byl získán vzorek zkoumaných vět. Je jasné, že nebylo možné uvést v BP všechny věty, ale příklady uvedené v textu mají často jen ilustrativní podobu a vzbuzují další otázky.

Práce je celkově na dobré jazykové úrovni, vykazuje však jisté formální chyby, stylistické nesrovnalosti a drobné překlady a nekonzistentnosti v grafické úpravě textu:

- nekonzistentnost při citování sekundární literatury: proč se v odkazech uvádí pouze Hakulinen 1995, přestože se jedná o dílo dvojice autorů Hakulinen – Karlsson (s. 11 a dále)?; v Úvodu se pracuje se Skaličkovou typologií (s. 9) ovšem bez zjevného odkazu?
- některé příklady nejsou uvedeny kurzívou jako většina (např. s. 17)

- na s. 45 celkově nejasná formulace: „(adverbiále), která se obvykle pojila s perfektem ...adverbiále jsem rozdělila do čtyř skupin podle typu“? Jak lze definovat formulaci „obvykle“ a o jaký typ (nebo typ čeho?) se jedná?

- na s. 14 se uvádí znaky participia NUT a NEET (a další) kapitálkami, přestože znak kondicionálu je uveden kurzívou?

Přes výše uvedené výhrady bakalářská práce Markéty Sovové splňuje požadavky standardně kladené na bakalářskou práci a doporučuji ji k obhajobě. Navrhuji hodnotit ji známkou velmi dobře až dobře.

V Praze, 3. 9. 2015

Mgr. Lenka Fárová, Ph.D.

vedoucí práce